

— Ахъ, бѣдничката? — извикало Еделвайсчето и се навело надъ нея. Чуло сърченцето ѝ какъ още полека тупти. . .

— Нека студениятъ, като ледъ, крачка съ дъхътъ си да сгрѣя? И може би ще оживѣе като се стопли! . .

А послѣ Еделвайсчето набрало сухи листа и направило топличко креватче и сложило тамъ ластовичката.

Тя се стоплила и бодро трепнала.

— Чикъ! . . . Чирикъ! . . . О, мой творецъ! Новъ животъ въ менъ ти повърна! . . .

Размахала крилѣ и, като стрѣла, полетѣла. . .

А малкото Еделвайсче пакъ останало самичко.

(Слѣдва)

Пирински.

Агънце

(Займствовано отъ нѣмски)

иналото лѣто, когато живѣехме на село, въ една красива лѣтна къща, — обкръжена съ хубава обширна овощна градина и разкошни храс-талаци и ливади — азъ купихъ за дѣцата едно малко агънце. То пасѣше около къщата, въ градината, и дѣцата често си играеха съ него. И менъ се харесваше агънцето и азъ го ловѣхъ понѣкога, милвахъ го и го хранѣхъ отъ ржка.

Азъ забѣлѣзахъ, че агънцето, ако чуеше нѣкъдѣ задъ оградата по ливадитѣ да блѣятъ овци — веднага